

[Parkov.]

paa det Sted, hvor den højtærede Minister har opdaget dem, men jeg har faaet nogle andre Tal, og disse Tal er opgivet mig fra et Sted, som jeg maa tro er fuldkommen inde i, hvorledes de nøjagtige Tal er. Jeg fremkommer med dem, fordi den højtærede Minister ogsaa i Eftermiddags var inde paa en Sammenligning, og det er klart, at skal vi sammenligne, skal Tallene være rigtige. Jeg er fuldkommen paa det rene med, at Ministeren har god Grund til at tro, at de Tal, Ministeren fremførte, var rigtige, men jeg tvivler paa dem. Jeg skal oplyse, at Sveriges Forsvarsudgifter — jeg kunde tage hele Perioden fra 1913—14 til 1928—29, men det er der jo ikke nogen Anledning til i dette Tilfælde, hvor den højtærede Minister taler om 1921 — for Aarene 1920—21 og 1921—22 var 199,2 Mill. Kr. det første Aar og 198,7 Mill. Kr. det andet Aar i Stedet for som opgivet 230 Mill. Kr. Kommer vi til, hvorledes Forholdet er nu, siger den højtærede Minister, at nu er Udgifterne 107 Mill. Kr. Det er oplyst for mig, at Budgettet normalt skulde beløbe sig til ca. 110 Mill. Kr., men dertil er kommet forøgede Udgifter til Flyvevæsenet og til Marinen, saaledes at Budgettet er kommet til at ligge et eller andet Sted mellem 133 og 140 Mill. Kr., maaske nærmest det sidste. Nu er det altid uhyre vanskeligt at anstille Sammenligninger; vi ved af Erfaring, at der saa let indløber et eller andet, som man ikke har kunnet tage Hensyn til. Dette er officielle Tal, som er givet mig, og jeg tror, de er rigtige. Hvis de er rigtige, forandres Billedet jo betydeligt, idet det saa ikke er blevet, saaledes som den højtærede Udenrigsminister mente det var, en Nedgang paa 60 pCt., men en Nedgang paa 30—35 pCt., og det maa vi tage i Betragtning, naar vi overhovedet vil tale om, hvorledes Nedgangen i Militærudgifterne i Sverige har været, og hvorledes den Nedgang har været, der har fundet Sted hjemme hos os.

Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen fremsatte nogle Betragtninger, paa hvilke han i alt væsentligt samme Dag fik Svar af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen, og da der jo ikke er nogen Anledning til at forlænge Debatten med Gentagelser, skal jeg med Hensyn til de Ord, det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen rettede til mig, henvise til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem Hr. Holger Andersen desangaaende. Men jeg vil gerne udtale min Forundring over, at det kun skulde være Danmark, som var i det sæl-

somme Tilfælde, at det var rent tilfældigt, hvor man kom til at gribe ind overfor Neutralitetskrænkelser. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor det skulde gælde for Danmark alene, jeg maa antage, at Neutralitetskrænkelser af højst forskelligt Omfang og højst forskellig Natur maa kunne forekomme i alle Lande, ved alle Grænser og derfor ogsaa maa kunne forekomme her. Jeg tror ikke, man kan sige, det er tilfældigt, om man fra dansk Side sætter sig til Modværge overfor Neutralitetskrænkelser eller ikke. Det er ikke tilfældigt. Naturligvis, hvis man kun har et Vagtkorps og ikke noget Vagtværn, saa er der ikke Tale om at sætte sig til Modværge, saa er der kun Tale om at gøre opmærksom paa, at hvis man udfører det og det, er det en Neutralitetskrænkelse, og saa faar det for øvrigt gaa, som det kan. Jeg tror derfor, man maa være paa det rene med, at Danmark i saa Henseende ikke indtager nogen Særstilling. Forholdene her maa ganske sikkert kunne sammenlignes og sammenstilles med Forholdene i en hvilken som helst anden af de smaa Stater, og det tror jeg maa gælde helt igennem.

Den højtærede Forsvarsminister sagde i Eftermiddags om de konservative Partier — altsaa ikke alene det konservative Parti herhjemme, men Alverdens Konservative, han skærer dem alle over een Kam —, at de kun har een Opgave, nemlig den, at fremkalde Rustninger i størst mulig Udstrækning. Er det nu ikke lidt rask sagt? Kan Ministeren nu virkelig staa ved det Ord? Vil det virkelig være muligt for Ministeren at komme frem med Forhandlinger fra de forskellige Parlater og sige: Se, saadan er de Konservative? De kan i hvert Fald ikke gøre det herhjemme. (Trier: Naa, ikke?) Nej, her kan det umuligt gælde. Enhver, der har fulgt med og vil følge med i, hvad der er sket herhjemme, ved, at Forholdet altid har været det, at vi har søgt med de mindst mulige Udgifter og de mindst mulige personlige Byrder at tilvejebringe det Værn, som vi ansaa for nødvendigt — med de mindst mulige Omkostninger baade med Hensyn til Portemonnæen og med Hensyn til Tiden. Nej, havde det været Ønsket at komme frem med saa store Rustningsudgifter som muligt, tror jeg, vi var kommet op paa helt andre Tal end de smaa beskedne Tal, vi kender herhjemme fra. Jeg vil derfor ganske bestemt afvise denne Udtalelse, den er efter min Formening ubetinget og afgjort i Strid med de faktiske Forhold ude i Verden, men i hvert Til-